

Počinje još jedna školska godina. Za mnogu djecu radost, za prvašiće slatko iščekivanje, a za brojnu djecu s poteškoćama u učenju, kao i za njihove roditelje, tuga, ljutnja, razočaranje i ogorčenost. Oni su samo trebali dobiti asistente, kako bi mogli kvalitetno pratiti nastavu.

Za to je bio osiguran novac iz Europskih fondova, mada su se u nekim županijama i gradovima, pobrinuli za to i iz sredstava lokalne samouprave.

Postoje brojna djeca koja trebaju pomoć, podršku, razumijevanje i prihvaćanje.

Oni trebaju pozitivno i motivirajuće školsko okruženje. Djeca sa disleksijom, disgrafijom, poremećajem pažnje, poteškoćama sa sluhom, vidom, djeca s invaliditetom. Oni trebaju pomoć, trebaju svog asistenta u nastavi, kako bi prevladali svoje teškoće i imali kvalitetno školovanje, ravnopravno školovanju, koje imaju ostala djeca.

Što je zapravo krenulo po zlu?

Čitav tjedan po medijima se provlače upiti razočaranih roditelja ministru i njegovom timu, koji daju vrlo oprečne odgovore. Županije i gradovi nisu na vrijeme predali svoje projekte, neki nisu predali svu potrebnu dokumentaciju, a poneki su osigurali djeci asistente, te su asistenti već prošli odgovarajuću edukaciju. Od županije do županije, od grada do grada, situacija je drugačija.

BJELOVAR - GRAD PO MJERI DJETETA?

Razgovarala sam sa mamom, čija će kćer ove godine, krenuti u školu, bez svog asistenta.

Dijete je zabrinuto i tužno, a osjećaj nepravde i razočaranja, osjeća se u svakoj riječi njene mame. Priča mi, kako toj djeci obično nedostaje samopouzdanja, koje uz svog asistenta dobiva.

Govori, kako ne smijemo zaboraviti činjenicu, da su to sve djeca, koja uz sva svoja nastojanja da ne budu drugačija, ipak to jesu. Okolina i vršnjaci često nemaju razumijevanja, jer još uvijek, stanje svijesti u našem društvu, nije na zavidnoj razini.

Njihovi vršnjaci osjećaju da su drugačiji, pa reagiraju različito, ponekad ih i isključuju. Tada im samopouzdanje pada, a automatski pada i koncentracija, pažnja i razumijevanje, što sve na kraju, rezultira slabijim uspjehom u školi. Ističe, kako je vrlo važno da dijete svog budućeg asistenta, upozna i prije prvog dana nastave ili najkasnije prvi dan školske godine.

On nije samo pomoćnik, on je toj djeci prijatelj, podrška i motivacija. Bez asistenta od početka školske godine, s kojim će dijete uspostaviti blizak i prijateljski odnos, pun razumijevanja i prihvaćanja, dijete neće napredovati i ostvariti svoje potencijale, već će, vrlo vjerojatno, nazadovati.

Ovo je samo jedna priča, od mnogih sličnih. Priča koja rastužuje i postavlja pitanje, koliko dugo će društvo u kojem živimo, koliko dugo će naš grad, koji je prepun parola o dobrobiti djece, zanemarivati one, koji zaista trebaju pomoć i podršku.

Djecu s disleksijom i disgrafijom, još uvijek, često puta, doživljavamo kao lijenu djecu, koja ne žele učiti, djecu s poremećajem pažnje, nazivamo zločestom. Predrasude koje imamo i kojih se, možda još dugo, nećemo riješiti, blokiraju nas u našim nastojanjima, da pružimo odgovarajuću podršku, pomoć i motivaciju takvoj djeci.

Nedovoljna ili nikakva edukacija njihovih vršnjaka, kao i često puta negativan stav okoline i društva, prema djeci sa poteškoćama i posebnim potrebama, također su samo još jedan dokaz, kako se u našoj državi, u društvu u kojem živimo, zaista baš ništa, ne mijenja. Ili mijenja, na gore.

NATJEČAJ ZA ASISTENTE KAO FORMALNOST BEZ POKRIĆA

Spletom okolnosti, ovo je u jednu ruku i moja osobna priča. Na sreću, nemam dijete s poteškoćama, ali sam se u ovoj priči našla kao potencijalni asistent u nastavi, jer sam se prijavila na natječaj. Kada sam prije desetak dana, pozvana na razgovor u gradsku vijećnicu, a bilo nas je, samo u tom danu, pozvano oko sedamdeset i pet, već je i to, bio otužan prizor našega grada.

Kada vidite sve te jadne nezaposlene ljude, koji očajno traže posao, ne možete, a da se ne rastužite. Barem ja.

Ovo što ću napisati u nastavku, pišem iz prve ruke, sasvim osobno, jer sam bila tamo. Pišem čak i pod cijenu nedobivanja posla asistenta, ali moram napisati istinu. Jer, istine nam itekako nedostaje.

Po nekim saznanjima, na dotični natječaj prijavilo se više od tisuću ljudi. Sam natječaj bio je takav, da su se mogle prijaviti osobe sa trogodišnjom i četverogodišnjom srednjom školom, zatim višom i visokom stručnom spremom, tako da uopće ne začuđuje broj prijavljenih.

Kao prednost je navedeno prethodno iskustvo rada kao asistenta u nastavi, što je sasvim u redu.

Sam razgovor za posao, bio je kratak i šablonski. Budući da je broj prijavljenih bio toliko velik, bilo je već unaprijed jasno, kako će za svakog kandidata, morati izdvojiti, samo nekoliko minuta. Možda bi također i pismeno testiranje, bila pravednija opcija, jer je nekoliko minuta razgovora, po meni nedovoljno za procjenu kandidata.

BJELOVARSKA DJECA S POTEŠKOĆAMA BEZ ASISTENATA

Autor Maja Geček-Jelić

Nedjelja, 07 Rujan 2014 20:46 - Ažurirano Nedjelja, 07 Rujan 2014 23:18

Tamo su nam također, bile predstavljene i informacije o samom poslu, edukaciji i plaći, te nam je rečeno, kako će nas o izboru kandidata, obavijestiti mailom, za tjedan dana.

Sve što je tada, na licu mjesta, opisano o samom projektu, koji se, kako su rekli, financira iz europskih fondova i koji je odobren, o datumu edukacije, kao i sve ostale pojedinosti, opisano je kao gotova stvar, bez ikakve mogućnosti odgode, kašnjenja ili nemogućnosti izvedbe projekta.

Sve je bilo bez ikakve dileme, kako će taj projekt kasniti, kako nije dovršen ili potpisan ili opravdane sumnje kako će bilo što, poći po zlu.

Nakon punih tjedan dana, dobila sam mail:

»Poštovani,

Zbog kašnjenja u potpisivanju Odluke o financiranju svih projekta koji su već dobili obavijest da su prošli na natječaju iz Europskog socijalnog fonda, pa tako i projekta »Sinergijom do uspješnije zajednice« Grada Bjelovara, nismo Vas trenutno u mogućnosti izvijestiti o konačnom izboru kandidata za radno mjesto pomoćnika u nastavi djeci s teškoćama za koje ste prijavili.

Stoga ćemo Vas o istom naknadno izvijestiti putem e-maila, u zakonskom roku.

Iz istog razloga i početak rada pomoćnika neće biti u ponedjeljak 08.rujna 2014. kako je planirano.

Ispričavamo se zbog ovog kašnjenja, no na opisane okolnosti nismo u mogućnosti utjecati.

S poštovanjem,

TIM ZA EU PROJEKTE«

Upravo takav isti mail, dobili su i roditelji djece s poteškoćama. Mogli su makar dati detaljno objašnjenje i pojašnjenje roditeljima djece s poteškoćama ili sazvati press konferenciju za novinare, kako bi javnost dobila odgovor koji zaslužuje.

Iz kojeg razloga su zvali stotine ljudi na razgovor za posao, ako stvari nisu bile sigurne, tj. papiri konačno potpisani, ne razumijem. Pa i mi nezaposleni, ipak zaslužujemo bar iskrenost, poštovanje i dostojanstvo.

A svi građani Bjelovara, pogotovo roditelji djece s poteškoćama, zaslužuju odgovore.

I to konkretne, jasne i iskrene. Ne parole, obećanja, već transparentnost i istinu.

OD KOLIJEVKE PA DO GROBA NAJLJEPŠE JE ĐAČKO DOBA?

Počinje nova školska godina. Počinju velike želje svim školarcima, njihovim roditeljima i nastavnicima.

Od ove godine imam dvije šolarke, jedna je prvašić, a druga završava osnovnu školu.

Što im je dao ovaj grad? Ništa, osim mnogo parola i velikih riječi. Dok su se u nekim gradovima dijelili besplatni udžbenici, ovdje su se dijelile bilježnice. Dok će djeca u nekim gradovima, imati od prvoga dana asistente u nastavi, ovdje djeca, nisu te sreće. Da ne odlazim dalje u dubine i širine, neću sada pisati o jednosmjenskoj nastavi u svim školama, koja je i dalje obećanje, niti o sličnim stvarima iz bajke.

Želim ravnopravno školovanje za svu djecu. Za djecu koja bez asistenata ne mogu pratiti

nastavu i kvalitetno napredovati. Želim ravnopravno školovanje za svu djecu, kojoj roditelji ne mogu kupiti nove knjige i sav ostali pribor, pa noćima ne spavaju od briga.

Naša djeca nisu brojevi. Oni su osobe pred kojima je čitav život, pred kojima je budućnost. Koliko ulažete u budućnost naše djece?

Želim da sva djeca našega grada imaju lijepo djetinjstvo i dostupno obrazovanje. Jer su djeca ono što će ostati, kao trajni podsjetnik, koliko smo ulagali u njih. To će jednom biti građani našega grada. To će jednom biti oni koji će bježati iz ovoga grada, glavom bez obzira. Jer ovdje budućnosti nemaju. Jer nema posla i dostojanstvenog života.

I zato, gospodine gradonačelnice, kada uskoro budete govorili o Bjelovaru, kao gradu po mjeri djeteta, ne znam, hoće li Vam, itko više vjerovati.

Kada budete obećavali megalomanske projekte od nekoliko milijuna, ja ću se uvijek sjetiti, udžbenika za našu djecu i asistenata za djecu s poteškoćama. I pitati se, u kakvom će sjećanju, našoj djeci ostati njihovo đačko doba?

Dosta nam je ispraznih priča. Imamo podzemnu garažu i novo kino, dok s druge strane mnoga djeca nemaju udžbenike, niti asistente u nastavi. Izgubili su osnovno pravo svakoga djeteta, pravo na kvalitetno obrazovanje.

Kada će prestati apsurdi našega grada?

Mislim da je krajnje vrijeme da prestanu.